

Arrest

nr. 257 611 van 1 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS, in opvolging van advocaat N. LUCAS, verschijnt voor verzoeker, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 24 november 2015 om internationale bescherming. Op 17 november 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nrX van 20 december 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en vernietigt hij deze beslissing in zoverre deze betrekking heeft op de subsidiaire beschermingsstatus. Op 24 januari 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 24 juni 2019 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 januari 2020 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek

(volgend verzoek). Bij arrest nr. X van 27 augustus 2020 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 2 december 2020 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 25 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Op 24 november 2015 diende u in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Volgens uw verklaringen tijdens uw eerste verzoek om internationale bescherming bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitisch moslim. U woonde van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in het dorp Gardi Kas, district Qarghayi, provincie Laghman. U werkte voor de Social Services for Afghan Women Association (SSAWO) in Kabul. Tijdens uw werk verbleef u ook in Kabul. U ging ongeveer elke twee weken terug naar uw huis in Gardi Kas om daar het weekend door te brengen. Ongeveer zes maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, kwamen de taliban langs bij uw ouderlijk huis in Gardi Kas. Ze zeiden dat ze wisten waar u werkte en dat u uw werk moest verlaten. U deed dit echter niet, omdat u uw gezin moest onderhouden. Twee of tweeënhalve maand later, vond uw vader een dreigbrief van de taliban. Hierin stond opnieuw dat u uw job moest verlaten. Ongeveer twee maanden na de eerste dreigbrief, werd een tweede dreigbrief gestuurd. Hierin stond dat ze u sowieso zouden vermoorden, ongeacht of u nu nog uw werk zou verlaten. Een paar dagen nadat uw vader deze laatste dreigbrief ontvangen had, belde hij u op terwijl u op weg was naar uw huis in Gardi Kas. Hij vertelde u dat de taliban u aan het zoeken waren in uw dorp en dat u beter niet naar huis zou komen. Hierop besloot u dat u het land moest verlaten. Na een reis van 41 dagen kwam u op 11 november 2015 aan in België. Op 17 november 2017 werd door het CGVS overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit Qarghayi en bijgevolg evenmin aan de problemen die zich daar zouden hebben afgespeeld. Op 19 december 2017 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) beroep in tegen deze beslissing. In haar arrest nr. 213970 van 20 december 2018 bevestigde de Raad de ongeloofwaardigheid van uw voorgehouden herkomst uit het district Qarghayi, provincie Laghman, en de daaruit volgende ongeloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging. De Raad besloot dan ook u de vluchtelingenstatus te weigeren. De Raad vernietigde de beslissing van het CGVS in zoverre deze betrekking had op de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij oordeelde dat, gezien u de laatste drie jaar voor uw vertrek in Kabul woonde, de nood aan subsidiaire bescherming op grond van art. 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet ten opzichte van Kabul beoordeeld diende te worden. Op 24 januari 2019 ging het CGVS opnieuw over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hierin werd opnieuw gemotiveerd dat de vluchtelingenstatus u diende geweigerd te worden gezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw herkomst uit het district Qarghayi van Laghman en daarom ook uw vrees voor vervolging die zich in deze regio afspeelde niet geloofwaardig geacht kon worden. De veiligheidssituatie in Kabul, waar u de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 24 juni 2019 diende u een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In uw tweede verzoek hield u vast aan uw verklaringen over uw job in Kabul en het verblijf van uw familie in Gardi Kas, en de problemen die u daardoor kende. U voegde hier evenwel aan toe dat u tijdens uw eerste verzoek niet volledig eerlijk was over uw verblijfplaatsen. U zou van uw geboorte tot 2015 als Afghaans vluchteling in Peshawar, Pakistan, verbleven hebben. In 2015 ging u samen met uw familie terug naar Afghanistan omdat u een job gevonden had in Kabul. Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legde u volgend document neer: uw Pakistaanse vluchtelingenkaart. Op 20 januari 2020 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek niet-ontvankelijk omdat uw verblijf als Afghaans vluchteling in Pakistan niets veranderde aan de beoordeling van CGVS over uw (gebrek aan) nood aan internationale bescherming. De overige elementen, met name uw werk in Kabul en de daaraan verbonden problemen, en het verblijf van uw familieleden in Gardi Kas, liet u ongewijzigd, terwijl deze reeds ongeloofwaardig bevonden werden door het CGVS en de RvV. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 27 augustus 2020.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 2 december 2020 een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. U stelt in het kader van uw eerste verzoek een brief van het CGVS niet te hebben ontvangen en in het kader van uw tweede verzoek slechts tien minuten te zijn gehoord door DVZ. U stelt dat mensen uit Gardekas vragen begonnen te stellen aan uw neef F. (...) over u. Hij werd ongeveer een jaar geleden gedood. U voegt toe dat uw kleine broer, H. A. (...), verdween toen hij inkopen ging doen in Jalalabad en dat er geen spoor van hem te bekennen valt. Mensen vragen nog altijd naar u omwille van uw werk bij de NGO SSEWO. Een collega van u werd 2,5 jaar geleden gedood. U legt geen documenten neer in het kader van uw huidige verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Om te beginnen moet benadrukt worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming afgesloten werd met een negatieve beslissing omdat er geen geloof gehecht werd aan uw herkomst uit Gardi Kas, Qarghayi en de daarmee onlosmakelijk verbonden problemen die u aanhaalde. De veiligheidssituatie in Kabul, waar u – volgens uw verklaringen in uw eerste verzoek – de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verbleef, noopte niet tot het toekennen van subsidiaire bescherming zoals in bedoeld in art.48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U diende geen beroep in tegen deze beslissing, waardoor deze beoordeling vast staat. Uw eerste volgend verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard op 20 januari 2020 omdat u vasthield aan uw verklaringen over uw werk en de problemen die u naar aanleiding daarvan kende in Gardi Kas, Qarghayi en uw gewijzigde verklaringen over uw verblijf in Pakistan hier geen afbreuk aan doen. U bracht aldus geen elementen aan dat de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV op 27 augustus 2020. U tekende geen hoger beroep aan tegen deze beslissing. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name uw werk bij de NGO SSEWO en de problemen die u als gevolg daarvan kende in Gardi Kas, dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. De verklaringen die u naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name uw neef en collega die zouden zijn gedood omwille van het werk dat u deed voor deze NGO en dat mensen – u laat na in concreto te staven wie deze mensen zijn – hieromtrent nog steeds naar u vragen (verklaring

volgend verzoek dd. 23.12.2020, punt 16), liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien blijken deze verklaringen louter blote beweringen te zijn die u op geen enkele wijze weet aan te tonen. U brengt geen nieuwe documenten of bewijsstukken aan die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen. Ook de door u afgelegde verklaring dat uw kleine broer, H. A. (...), verdween toe hij inkopen ging doen in Jalalabad, blijkt een louter blote bewering te zijn die u op geen enkele wijze concreet weet aan te tonen (verklaring volgend verzoek dd. 23.12.2020, punt 13 en 16). Geheel ten overvloede merkt het CGVS nog op dat, zelfs indien uw broer in Jalalabad zou zijn verdwenen, hetgeen u op geen enkele wijze aantoont, dit element nog geen nood aan bescherming in uw hoofde zou aantonen. Bovenstaande elementen zijn bijgevolg geen elementen die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende

of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggestuuring van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een eerste middel laat verzoeker in hoofdorde gelden dat hij dient te worden erkend als vluchteling. Hij onderbouwt dit als volgt:

"9. Verzoeker dient wel degelijk aangemerkt te worden als vluchteling in de zin van artikel I.A, tweede lid van de Conventie van Genève dd. 28 juli 1951 en dient bijgevolg de vluchtelingenstatus te worden toegekend. Dit omwille van de hiernavolgende redenen.

10. De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève. "Vluchteling" wordt gedefinieerd als volgt: "de persoon die een gegronde vrees heeft voor vervolging om reden van zijn of haar ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, die zich buiten zijn of haar land van herkomst bevindt en die omwille van die vrees de bescherming van dat land niet kan of wil inroepen".

11. De vluchtelingenstatus wordt in beginsel toegekend onafhankelijk van de regio van herkomst van de Verzoeker. Verzoeker kan omwille van zijn profiel erkend worden als vluchteling ongeacht zijn herkomstregio.

12. Uit het standpunt van de UNHCR volgt dat Burgers die deelnemen aan dagelijkse economische en sociale activiteiten in Kabul bloot staan aan wijdverbreid geweld dat het leven in de stad raakt. Dergelijke activiteiten betreffen onder meer reizen van en naar werk.

De algemene veiligheids- en mensenrechtelijke situatie is er echter sterk op achteruit gegaan in Afghanistan.

Bovendien biedt Kabul geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief. Dit blijkt eveneens uit de UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018, p. 10.

"(...)"

13. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat Afghanistan opnieuw de laatste plaats inneemt in de global peace index 2020¹.

14. Verzoeker zijn leven is ernstig bedreigd in Afghanistan waaraan hij zich onmogelijk kan onttrekken.

15. Verzoeker werd tewerkgesteld bij de Social Services for Afghan Women Association in Kabul, alwaar hij zich tevens vestigde. Om de twee weken reisde Verzoeker naar Gardi Kas (=Gardekas), waar zijn familie verbleef om er het weekend door te brengen.

Gelet op diverse bedreigingen gericht aan het adres van zijn familie in Gardi Kas (=Gardekas), uitgaande van de Taliban, sloeg Verzoeker op de vlucht. Verzoeker werd namelijk persoonlijk door de Taliban gevisieerd omwille van zijn tewerkstelling in een vrouwenrechtenorganisatie in Kabul. Gezien Verzoeker zijn tewerkstelling niet beëindigde dreigde de Taliban hem te vermoorden, ongeacht hij zijn job zou opgeven of niet.

Verzoeker had geen andere keus, hij werd gevisieerd door de Taliban en dit zou voortduren totdat ze hem te pakken kregen. Verzoeker zijn vrees is gegrond. De bedreigingen geuit door de Taliban leidden ertoe dat Verzoeker op de vlucht sloeg, Verzoeker kende immers voldoende personen waarbij de bedreigingen van de Taliban zich veruitwendigden tot daadwerkelijke acties.

Voorts blijkt dat de Taliban op heden nog steeds actief op zoek is naar Verzoeker.

16. Eveneens dient in rekening gebracht te worden wat de gevolgen van de terugkeer van Verzoeker naar Afghanistan zouden zijn, gezien de Taliban nog steeds op zoek is naar Verzoeker, met de bedoeling hem te vermoorden. Het CGVS hield hier geen rekening mee. Dienaangaande kan naar onderstaande passage verwezen worden van Prof. Maley over het fenomeen van onbewuste verwestering.

"(...)"¹²

17. Op 11 november 2015 kwam Verzoeker het Belgische rijk binnen. Dit impliceert dat hij zich ondertussen al meer dan 5 jaar gevestigd heeft in België. Verzoeker is op heden slechts 27 jaar. Zijn onafgebroken verblijf in België gedurende meer dan vijfjaar heeft er voor gezorgd dat hij alhier zijn identiteit verder heeft ontwikkeld.

Dit kan tot gevolg hebben dat Verzoeker onbewust Afghaanse normen zou gaan miskennen waardoor hij iemand op een gevaarlijke wijze zou kunnen benaderen zonder dat hij zich daar evenwel van bewust zou zijn.

In geval van terugkeer naar Afghanistan zal gevraagd worden of Verzoeker niet "besmet" is geraakt doordat hij gedurende lange periode in België verbleef en vervolgens of hij wel nog moslim is. Onverbbiddelijk zou dit gepaard kunnen gaan met een onmenselijke of vernederende behandeling en op vervolging.

Meer zelfs zou een vermoeden ontstaan dat terugkeerders vermoed worden zich bekeerd te hebben tot het Christendom. Vervolgens zal dit leiden dat Verzoeker nog meer in de gaten zal gehouden worden om te controleren of hij wel nog islamitisch genoeg is. Wat voor de Taliban een extra beweegreden zou

zijn Verzoeker op te zoeken en iets aan te doen. Verzoeker kan dienaangaande naar onderstaande passage verwijzen;

"(...)">³

18. Bovendien dient rekening gehouden te worden met het door UNHCR bepaalde risicoprofiel van "verwesterde personen".

"(...)">⁴. (eigen onderlijning)

Bovenstaande houdt in dat Verzoeker beschouwd zou kunnen worden als iemand die waarden of uiterlijkheden heeft aangenomen die geassocieerd worden met Westerse landen, zonder dat hij zich effectief bekeerd zou hebben tot een andere godsdienst.

19. Er dient rekening gehouden te worden met de problematische levensomstandigheden in Kabul zoals uit bovenstaande blijkt en dit vooral voor terugkeerders. Uit het buitenland teruggekeerde vluchtelingen komen immers vaak terecht in vluchtelingenkampen. De leefomstandigheden in in deze kampen zijn vaak precair, schrijnend en mensonwaardig⁵.

20. De terugkeer van Verzoeker naar Afghanistan, Kabul, als jongeman waarbij aangenomen dient te worden dat hij als verwesterd kan overkomen bij de Afghaanse bevolking vormt een gegronde vrees voor vervolging of houdt een risico in op ernstige menselijke schade. Mede gelet op het feit dat Verzoeker op heden nog steeds persoonlijk geviséerd wordt door de Taliban en het risico dat Verzoeker in een vluchtelingenkamp terecht zou kunnen komen, dient de beslissing van het CGVS dd. 25.01.2021 hervormd te worden en dient Verzoeker de status van vluchteling te worden toegekend."

2.1.2. In wat zich aandient als een tweede middel laat verzoeker in ondergeschikte orde gelden dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden toegekend. Hij haalt artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan en stelt dat hij wel degelijk het reële risico loopt slachtoffer te worden van vervolging en ernstige aantastingen van zijn fysieke integriteit zodat hem minstens de bescherming dient geboden te worden in het Rijk onder toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst hiervoor naar zijn uiteenzetting in het eerste middel.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 11 juni 2021 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij met referenties aan de "Country Guidance Note: Afghanistan" van EASO van december 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Vooreerst wordt erop gewezen dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming op 17 november 2017 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarghayi in de provincie Laghman, en er tot aan zijn

beweerde vertrek wekelijks of tweewekelijks bij zijn ouders te hebben verbleven, zodat er evenmin geloof kan worden gehecht aan de feiten – verzoeker zou bedreigd zijn door de taliban omwille van zijn werk voor de *Social Services for Afghan Women Association* (SSAWO) in Kabul – die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. De Raad bevestigde deze beslissing in zijn arrest nr. 214 554 van 20 december 2018 wat betreft de vluchtelingenstatus, doch vernietigde de beslissing wat betreft de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus omdat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ten aanzien van Kabul onderzocht diende te worden. Op 24 januari 2019 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij hij wat betreft de subsidiaire bescherming van oordeel was dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die daarnaar terugkeert aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en dat er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing. In het kader van zijn tweede verzoek om internationale bescherming hield verzoeker vast aan zijn verklaringen over zijn job in Kabul en het verblijf van zijn familie in Gardi Kas, en aan de problemen die hij daardoor kende. Hij voegde hieraan toe dat hij tijdens zijn eerste verzoek niet volledig eerlijk was over zijn verblijfplaatsen en dat hij van zijn geboorte tot 2015 als Afghaans vluchteling in Peshawar, Pakistan, verbleven had en in 2015 samen met zijn familie terugging naar Afghanistan omdat hij in Kabul een job had gevonden. De commissaris-generaal verklaarde dit (volgend) verzoek op 20 januari 2020 niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Bij arrest nr. 240 153 van 27 augustus 2020 verwierp de Raad het tegen deze beslissing ingestelde beroep.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In het kader van het huidig (derde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opmerkt dat hij bij zijn eerste verzoek een brief van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) niet heeft ontvangen en dat hij bij zijn tweede verzoek slechts tien minuten werd geïnterviewd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Als nieuwe elementen haalt verzoeker aan dat zijn neef F. ongeveer één jaar geleden werd gedood omwille van diens goede band met hem en dat zijn kleine broer H. A. verdwenen is toen hij in Jalalabad inkopen ging doen. Verzoeker bevestigt dat de problemen waarvoor hij gevlucht is nog altijd actueel zijn en stelt dat mensen nog altijd naar hem vragen en dat tweeëneenhalf jaar geleden een collega van hem bij SSAWO gedood werd. Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker geen documenten neer.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

In de bestreden beslissing wordt immers terecht als volgt gemotiveerd:

“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt uiteengezet, met name uw werk bij de NGO SSEWO en de problemen die u als gevolg daarvan kende in Gardi Kas, dient erop te worden gewezen dat het CGVS uw eerste verzoek afgewezen heeft wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd bevestigd. De verklaringen die u

naar aanleiding van uw huidig verzoek om internationale bescherming aanhaalt, met name uw neef en collega die zouden zijn gedood omwille van het werk dat u deed voor deze NGO en dat mensen – u laat na in concreto te staven wie deze mensen zijn – hieromtrent nog steeds naar u vragen (verklaring volgend verzoek dd. 23.12.2020, punt 16), liggen in het verlengde van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd. Deze verklaringen kunnen geen aanleiding geven tot een nieuwe beoordeling van uw asielrelaas en zijn niet van dien aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Bovendien blijken deze verklaringen louter blote beweringen te zijn die u op geen enkele wijze weet aan te tonen. U brengt geen nieuwe documenten of bewijsstukken aan die bovenstaande beoordeling kunnen wijzigen. Ook de door u afgelegde verklaring dat uw kleine broer, H. A. (...), verdween toe hij inkopen ging doen in Jalalabad, blijkt een louter blote bewering te zijn die u op geen enkele wijze concreet weet aan te tonen (verklaring volgend verzoek dd. 23.12.2020, punt 13 en 16). Geheel ten overvloede merkt het CGVS nog op dat, zelfs indien uw broer in Jalalabad zou zijn verdwenen, hetgeen u op geen enkele wijze aantoont, dit element nog geen nood aan bescherming in uw hoofde zou aantonen. Bovenstaande elementen zijn bijgevolg geen elementen die de kans dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming aanzienlijk groter maken.”

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het (volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren dat zijn leven in Afghanistan ernstig bedreigd is, en het herhalen van eerder tijdens vorige verzoeken gegeven verklaringen over zijn tewerkstelling bij SSAWO en de bedreigingen die hij daardoor in Gardi Kas onderging en te beweren dat de taliban nog steeds actief naar hem op zoek zijn, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Waar verzoeker nog verwijst naar een passage over het fenomeen van onbewuste verwestering en stelt dat hij zich ondertussen al meer dan vijf jaar gevestigd heeft in België en dat dit tot gevolg kan hebben dat hij onbewust Afghaanse normen zou gaan miskennen waardoor hij iemand op een gevaarlijke wijze zou kunnen benaderen zonder dat hij zich daar evenwel van bewust zou zijn of dat hem in geval van terugkeer naar Afghanistan zal gevraagd worden of hij niet “besmet” is geraakt doordat hij gedurende lange periode in België verbleef en vervolgens of hij wel nog moslim is, wijst de Raad erop dat hij dit noch in huidig verzoek, noch in zijn vorige verzoeken heeft aangehaald als reden waarom hij niet meer naar Afghanistan zou kunnen terugkeren zodat het de commissaris-generaal niet kan worden verweten hierover niet gemotiveerd te hebben. Voorts stelt de Raad vast dat uit de informatie die verzoeker aanhaalt niet blijkt dat het loutere gegeven een aantal jaren in Europa te hebben verbleven zou kunnen volstaan om in verzoekers hoofde bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Zo aangenomen zou kunnen worden dat personen die na enige tijd vanuit het buitenland terugkeren enige mate van argwaan kunnen wekken en een verhoogd risico lopen om te worden blootgesteld aan bepaalde praktijken, kan hieruit bijgevolg niet worden afgeleid dat eenieder die na een verblijf van een aantal jaren in het buitenland naar Afghanistan terugkeert zou dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks aldus *in concreto* aannemelijk te maken. Daartoe blijft hij echter in gebreke. Verzoeker toont allerm minst *in concreto* aan dat hij verwesterd zou zijn. Hij maakt niet concreet aannemelijk en werkt niet uit dat en waarom hij dermate verwesterd zou zijn dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet opnieuw zou kunnen aarden en dat hij zijn leven aldaar niet opnieuw zou kunnen opnemen en uitbouwen. Mede gelet op het voorgaande, maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij een terugkeer door zijn loutere verblijf in Europa daadwerkelijk en *in concreto* als verwesterd zou worden beschouwd. Ten slotte concretiseert hij in het geheel niet met wie, waar, wanneer, waarom of in welke omstandigheden hij daardoor problemen zou riskeren in zijn land van herkomst. Verzoeker slaagt er dan ook niet in de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten.

De Raad besluit dat in de bestreden beslissing op pertinente en concrete wijze wordt gemotiveerd waarom de nieuwe elementen die verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek heeft aangehaald niet van aard zijn de eerdere beoordeling van verzoekers vluchtmotieven in een ander daglicht te stellen, derwijze dat zij de kans aanzienlijk groter zouden maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en de actuele veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul in het bijzonder, alwaar verzoeker blijkens de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming zijn laatste verblijfplaats in Afghanistan had, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-66, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6,5 miljoen inwoners heeft. In de provincie Kabul vielen er in het jaar 2019 1.563 burgerslachtoffers, een daling van 16 % in vergelijking met 2018. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 142 veiligheidsincidenten gemeld in het district Kabul waartoe de hoofdstad behoort.

Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Zowel de taliban, inclusief het Haqqani Netwerk, als ISKP zijn er aanwezig. De aanslagen die zij tijdens de verslagperiode pleegden, kaderen nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviseerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten geviseerd door voornamelijk de Taliban, en in mindere mate door ISKP, in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Omwille van de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden, maar zonder aanwijsbaar doelwit, niet voorkomen in de stad. Sinds het najaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen en complexe

aanslagen in Kabul. Deze daling zette zich verder in 2019. Hoewel er in het derde kwartaal in Kabul, net zoals in de rest van het land, een opflakking van zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen kon worden vastgesteld, werden er in laatste kwartaal van 2019, evenals in de eerste maanden van 2020 minder aanslagen gepleegd in de hoofdstad. De daling van het aantal incidenten en slachtoffers wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. Sinds het tweede kwartaal van 2020 is het geweld naar verluidt weer toegenomen. High profile aanvallen zijn evenwel minder frequent geworden, omdat de opstandelingen zijn overgeschakeld naar het uitvoeren van gerichte moorden op leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten en burgers met een bepaald profiel. Dit heeft tot gevolg dat, in vergelijking met voorgaande jaren, een groter aandeel van het geweld in de stad 'targeted killings' betreft, met minder burgerslachtoffers als gevolg. Beschietingen door moordenaars die op motorfietsen rijden, en het gebruik van (magnetische of op afstand te bedienen) IED's is de tactiek die hierbij het vaakst wordt gebruikt. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Het aantal aan ISKP toe te schrijven veiligheidsincidenten in Kabul is voorts afgenomen. De inspanningen van het ANDSF hebben de activiteiten en het vermogen van de groepering om high profile aanvallen in Kabul uit te voeren, verstoord. ISKP behoudt wel nog een operationele capaciteit in de stad Kabul.

De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De stad Kabul werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een stad waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de stad Kabul is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de stad Kabul willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Inzake de actuele veiligheidssituatie in de stad Kabul, dient erop te worden gewezen dat verwerende partij op 11 juni 2021 een aanvullende nota heeft neergelegd waarin zij refereert aan recente landeninformatie die bovenstaande analyse bevestigt. Verzoeker brengt zelf geen informatie of elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen. De loutere omstandigheid dat Afghanistan opnieuw de laatste plaats inneemt in de "global peace index 2020", doet aan de voorgaande vaststellingen inzake de veiligheidssituatie in de Afghaanse hoofdstad Kabul immers geen afbreuk.

Waar verzoeker laat gelden dat Kabul geen binnenlands vlucht- of vestigingsalternatief biedt en dat dit zou blijken uit de "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, wijst de Raad erop dat verzoeker volgens zijn verklaringen de laatste drie jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan in Kabul heeft verbleven, zodat een intern vestigingsalternatief *in casu* niet aan de orde is.

Waar verzoeker wijst op het risico dat hij in een vluchtelingenkamp zou terechtkomen, stelt de Raad vast dat hij nalaat enige concrete aanwijzing aan te brengen waaruit zou blijken dat hij in een dergelijk kamp in mensonwaardige omstandigheden zou terechtkomen. Verzoeker heeft dit element in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming op geen enkel moment aangehaald en heeft hiervan ook tijdens zijn vorige verzoeken geen gewag gemaakt.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.3.2. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juli tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN